

Зоран Ћирјаковић својим текстовима и ангажманом с правом критички прозива (нео)либералне организације и активисте у Србији који се, што у самообмани што смишљено, проглашавају „левичарима“. Заиста, када се пажљивије погледа њихово практично деловање и идеолошки дискурс и реторика, види се да они у више суштинских аспеката изневеравају истински левичарску позицију.

С једне стране, оправдано критикујући (велико)српске националисте који су гласни и утицајни у једном делу јавности, они, међутим, сасвим толеришу или игноришу антисрпске национализме и шовинизме на нашем простору, или их, у горим случајевима, чак директно подржавају или од њих добијају подршку. Истинска левица мора у критици национализма да буде доследна, па да га препознаје и критикује и код друге стране, поготово када је у тај национализам уплетен јасан интерес евроатлантске Империје. Управо на овом аспекту (не)препознавања и (не)деловања против историјски најнесумњивијег, најдуговечнијег и најјачег империјализма на светском, па и нашем балканском нивоу, тзв. левица о којој сада говоримо, по други пут издаје аутентичне левичарске идеале. Након што се разоткрила као лажно антinationалистичка, тј. као скривено или отворено пронационалистичка (када су у питању несрпски или антисрпски национализми и шовинизми), она бива демаскирана и као проимперијалистичка. Уз занемариве, малобројне акције које углавном служе да произведу привид супротног и легитимишу ову мрежу као у било ком смислу „левичарску“, одувек је било скандалозно и дегутантно како она доследно прати и извршава империјалистичку агенду, односно спољну политику и интересе империјалних сила на овом простору. (Нео)либерални „левичари“ по правилу су геополитички и геоекономски прозападно оријентисани (таква оријентација у интелектуалном и културом погледу не мора сама по себи бити спорна), они су за „европске интеграције“, односно улазак Србије у ЕУ, (брзо) признање независног Косова у овом или оном облику, а неки од њих су и за НАТО, што доводи „левичарски“ карактер ове опције до потпуног обесмишљавања.

Пише: Марио Калик
четвртак, 18 април 2019 10:06

На крају, али не најмање важно, ова мрежа, част ретким изузецима, нема никакве везе с радничком класом, нити се њој бави и обраћа јој се. Њено класно порекло и идентитет је (ситно)буржоаски. Зато је логично што се она исцрпљује у тзв. политикама (мањинских) идентитета, без обзира да ли су у питању националне, сексуалне, расне, верске или друге мањине и њихова права, а од већих друштвених група, чини се, узима у обзир само жене. Тако се након српског народа као већинског, и његових легитимних националних права, из њеног видокруга искључује и радничка класа као највећа друштвена група. Овде се најјасније може уочити либерални карактер и порекло ове идеолошке и активистичке групације, и њено испадање из левичарског корпуса у правом значењу тог израза. Левица у капитализму мора да буде примарно радничка, односно социјалистичка или бар социјалдемократска у идеолошком погледу - или није никаква левица. Она додуше преузима из регистра либералне демократије залагање и борбу за грађанска права ових или оних друштвених група, већинских или мањинских, али њен базични интерес мора да буде борба за социјално-економска права и интересе радничке класе ако хоће да очува свој истински левичарски идентитет.

Одговор Зорану Ђирјаковићу - једини избор левице су социјализам и патриотизам

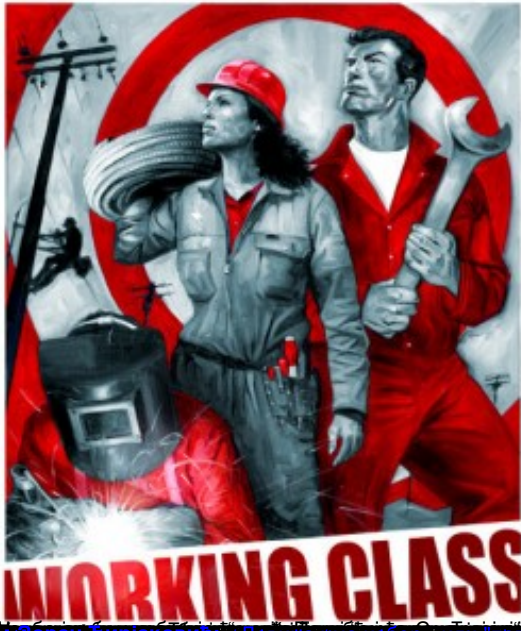
Пише: Марио Калик
четвртак, 18 април 2019 10:06

Одговор Зорану Ђирјаковићу - једини избор левице су социјализам и патриотизам

Пише: Марио Калик

четвртак, 18 април 2019 10:06

<https://www.bivakorini.com/izjava-zorana-djirjakovica-ministru-izvan-koalicije-projekta.html>